Hồi Thứ Mười Ba

Cô dâu giả giữa thính tường đổi mặt, Tiểu thơ thiệt vào soát chủ kết hôn

Chiều ngày ấy, lúc sắp sửa đi rước dâu, Tôn Tẩn nghĩ cha con Trâu Kỵ sẽ trả oán, nên lần tay đoán quẻ. Khi hiểu rõ âm mưu cướp cô dâu của Trâu Kỵ thì Tôn Tẩn liền tỏ cho Lỗ vương biết. Lỗ vương thất kinh hỏi:

- Nếu chúng nó làm ngang như vậ thì Quận vương nên lập một kế đánh lừa nó chơi!

Tôn Tẩn gật đầu suy nghĩ một lát rồi kê miệng vào tai Lỗ vương nói nhỏ ít câu. Lỗ vương cả cười. Tôn Tẩn lại cho mời Viên Đạt tới cũng nói ít câu.

Trời sẩm tối, giờ rước dâu đã tới. Lỗ vương và Viên Đạt đốc quân sĩ sắp đặt mấy cỗ kiệu rồi cùng bọn tài tử trổ tấu quản huyền mà sang tô phủ. Lão phu nhơn và Tô thừa tướng thấy đàn trai tới, bèn ra tiếp vào, Lỗ vương vào trong đem việc Tôn Tẩn đoán quẻ biết Trâu Kỵ cho người đoạt kiệu bắt cô dâu mà thuật lại. Lão phu nhơn cả kinh hỏi rằng:

- Như vậy bây giờ tính làm sao?

Lỗ vương nói:

- Tôn tiên sinh đã có kế rồi. Bây giờ nên sắp một cô dâu giả ngồi kiệu đi trước, để bọn Trâu Kỵ đoạt đem về phủ, rồi sau sẽ sắp việc đưa dâu thiệt.

Lão phu nhơn nói:

- Bây giờ có ai giả như vậy được?

Lỗ vương nói:

- Tôn tiên sinh đã dự bị sẵn rồi.

Nói dứt lời chỉ Viên Đạt và giới thiệu cho lão phu nhơn. Lão phu nhơn nói:

- Con tôi ốm yếu mảnh khảnh, còn người này to lớn kịch cợm giả làm sao cho giống?

Lỗ vương nói:

- Không cấn giống, miễn có người ngồi trong kiệu hoa làm cô dâu cho bọn Trâu Kỵ đoạt về là xong!

Lão phu nhơn gật đầu, vào trong sai a hườn sắp đặt kiệu hoa xong xuôi, rồi bảo Viên Đạt ngồi vào, đoạn phủ rèm khiêng đưa đi.

Kiệu hoa đưa đi trước, kế đó là kiệu của Lỗ vương, sau có vài cỗ kiệu khác rồi tới bọn tài tử đánh đờn, thổi sáo, thổi kèn, đánh trống đi tiếp theo. Tuy là cuộc rước dâu giả song cũng huy hoàng, nghiêm chỉnh lắm.

Đám rước dâu trẫy ngang chỗ ngã ba nọ, thình lình có một đám người xua ra đón đường. Trong bọn có Trâu Cang và Trâu Giãn. Hai anh em la lối hỏi Lỗ vương rằng:

- Tô tiểu thơ vẫn vẫn là dâu của Trâu phủ, tại sao điện hạ lại đứng chủ hôn rước về Nam bình Quận vương?

Lỗ vương nói:

- Thì Trâu phủ đã từ hôn rồi!

Trâu Cang nói:

- Đó là mưu gian của Tôn Quận vương gạt cha con tôi. Bây giờ chúng tôi quyết rước Tô tiểu thơ về làm dâu nhà họ Trâu mà thôi!

Lỗ vương cười nói:

- Nếu đủ lý thì tự tiện mà làm.

Trâu Giãn không đợi nói nhiều lời, truyền gia tướng áp vào giựt kiệu hoa mà khiêng về Trâu phủ.

Không rõ cô dâu mập ốm thế nào, mà bọn gia tướng họ Trâu khiêng không bao xa đã đổ mồ hôi như tắm và mệt rồi nói:

- Nhơn duyên là việc trọng, ai mà cắt cho đứt, rứt cho rời cái dây tơ hồng của con ta với Tô tiểu thư. Nghe nói Tôn Tẩn mưu cao trí dày, nay gặp việc như vầy, thử làm sao cho ta xem?

Viên Đạt ngồi trong kiệu hoa nghe Trâu Đạt nói vậy thì cươì thầm rằng: "Ừ, hãy chờ một lát nữa coi thử ra làm sao? "

Bây giờ chưa tới giờ hiệp cẩn, cô dâu phải ở trong kiệu mà chờ. Trâu Kỵ sợ đợi lâu, cô dâu xót ruột chăng, nên liền kêu mụ quản gia vâng lời bưng một mâm bánh bao, hé rèm kiệu đưa vào. Viên Đạt ngồi trong thò tay bưng mâm bánh ăn một lúc sạch bách rồi đưa mâm ra trả. Mụ quản gia lấy mâm đi cất mà miệng lầm bầm rằng:

- Quái lạ, một vị tiểu thơ niên ấu mà sao ăn mạnh quá vậy? Một lát, Trâu Kỵ hỏi quan Âm Dương (quan chuyên nghề coi ngày chọn giờ) rằng:

- Ông định đến giờ nào mới rước cô dâu ra kiệu?

Quan Âm Dương thưa:

- Tới giờ Trâu Dê ra chuồng mới được!

Trâu Dê ra chuồng nghiã là ngưu dương xuất quyện, ấy chỉ giờ Sửu giờ mùi, thế mà Viên Đạt không hiểu, tưởng là Quan Âm dương nói mình là trâu dê ra chuồng nên nổi giận hét lên một tiếng nhảy tót ra khỏi kiệu, rồi hươi tay khoa chân, đụng ai đánh nấy, đụng móm gì đập phá món nấy.

cha con con Trâu Kỵ thấy hình thù Viên Đạt dữ tợn, vóc vạc mạnh mẽ thì cả kinh hè nhau chạy vào nhà sau mà trốn. Viên Đạt đập phá tan nát ở thính đường rồi lần tới trung đường, bắt bọn a hườn bộc phụ, đánh u đầu sặc mũi. Bọn quân khiêng kiệu ở ngoài nghe trong phủ có tiếng ồn ào, chạy vào xem cũng bị thương mỗi đứa mấy cùi chỏ vào ngực.

Viên Đạt đánh phá đã nư giận liền bỏ chạy tuốt về phủ Nam Bình vương. Bây giờ cha con Trâu Kỵ mới dám ló đầu ra xúm nhau đám ngực bứt đầu kêu oan la tức.

Trâu Giãn nói:

- Phải đè đến nông nỗi này, thà nhịn thua nó còn hơn.

Trâu Cang nói:

- Nhịn thua cái gì, ở đời phải có sướng có cực chớ, chú mầy nếu không được nếm đào tiên bị đòn là phải. Chớ tao chưa được lợi ích gì mà cũng bầm mình!

Trâu Giãn nói:

- Cha mắc mưu Tôn Tẩn, tức giận muốn chết mà anh cứ giễu hoài!

Trâu Cang nói:

- Thật vậy, nhưng muốn trả thù này chúng ta không làm gì được nữa. Chỉ có đợi tới ngày mai cha vào triều tâu cùng Thánh thượng xin trị tội Tôn Tẩn mà thôi.

Trâu Kỵgật đầu nuốt giận, chờ đến ngày mai vào triều kêu oan.

Nói lại lúc bọn Trâu Gãn, Trâu Cang cướp kiệu hoa đi rồi, Lỗ vương đi riết về Nam Bình vương phủ nói lại cho Tôn Tẩn hay, Tôn Tẩn mời Bạch khởi phu nhơn, Mạnh thường quân phu nhơn. Bốc Thương phu nhơn ngồi kiệu sang qua Tô phủ rước dâu thiệt về.

Lúc bấy giờ, hai họ một nhà, quản huyền rập trỗi, yến tiệc linh đình. Đến khi đưa dâu, tình mẹ con phải cơn phân cách, nghĩa anh em gặp lúc chia phôi, ai cũng sầu cảm. Lại khi kiệu hoa về tới Nam Bình vương phủ, gái thuyền quyên gặp trai anh hùng, rồi cùng nhau uống chén rượu hợp cẩn, đô mắt một lòng, kẻ thẹn thuồng người bợ ngợ, nhưng ai cũng vui vẻ vì được thỏa lòng sánh phụng đẹp duê cỡi rồng: Cái cảnh hoan lạc làm sao!

Cho nên:

Khéo tay bắn sẽ lựa châu.
Trao tơ phải lửa đeo cầu xứng đôi.

Đêm hôm ấy các quan ăn uống tại phủ Nam Bình cho tới hừng đông mới về sửa soạn đi chầu luôn.

Khi Tề vương đăng điện, quan Thái sư là Trâu Kỵ ra quỳ kêu oan rằng con mình là Trâu Giãn đã hứa hôn với Tô tiểu thơ, thế mà Tôn Tẩn lại ỷ thế định cắt đoạt người nên lập mưu xúi tô lão phu nhơn hồi hôn. Nay tới ngày Tôn Tẩncưỡng bách Tô Tiểu thơ mà rước, nên ức lòng phải sai con đoạt kiệu hoa. Chẳng dè Tôn Tẩn lại lập mưu Viên Đạt giả làm cô dâu về đánh phá tan tành nhà cửa của binh gia mình... Tề vương không rõ đen trắng thế nào bèn cho gọi Lỗ vương Điền Kỵ tới hỏi. Lỗ vương bèn đem đầu đuôi sự thiệt mà tâu rõ lại. Tề vương nghe dứt cười thầm, nhưng lại giận sao Trâu kỵ ỷ thế hoành hành như vậy, nên liền

phán rằng:

- Trâu thái sư ỷ thế sanh sự, thật đáng trị tội, song nghĩ tình quốc thích mà tha cho, về sau phải sửa mình. Còn Viên Đạt lỗ mãng, phá rối Trâu phủ và đánh gia nhân của Thái sư, nên giảm lương ba tháng. Phân xử xong, Tề vương hạ lịnh bãi triều, các quan ai về dinh nấy.

Trâu Kỵ trở về phủ lòng giận khó dằn, bèn kêu con là Trâu Cang tới dạy rằng:

- Cái thù nhà ta với Tôn Tẩn không thể nào quên được. Vậy con nên sắp sẵn năm trăm lượng vàng, một trăm tấm lụa, một cái mão bát khuê, và một sợi đai ngọc, làm của lễ, lẻn qua nước Ngụy vào dâng cho phò mã Bàng Nguyên, rồi nói rằng hiện nay Tôn Tẩn theo BốcThương sang Tề lập được công trừ loạn Cửu Diệu, được phong chức Tổng binh Nguyên soái tước Nam bình quận vương nên ỷ thế lăng nhục triều thần, cha con tôi không chịu được nên tới đây cầu phò mã đem binh sang đánh Tề, cha con tôi sẽ làm nội ứng bắt Tôn Tẩn tựu hình để trừ họa cho Tề quốc.

Trâu Cang vâng lời cha, cụ bị tứ lễ rồi lén qua khỏi thành Lâm Tri riết qua thành Nghi Lương thẳng tới phủ phò mã.

Ngày nọ Bàng Quyên đang ngồi trong phủ nghe báo có Đại Quốc Cựu ở Tề sang, bèn ra rước vào rồi hỏi rằng:

- Ta đem binh đi đây chẳng những phạt tề mà thôi, lại còn áp Triệu trừ Yên nữa.

Nói đoạn hạ lịnh kéo binh theo đường tiến tới nước Yên.

binh đi một đỗi xa thì tới một cánh rừng tên gọi Cỗ Hàm. Giữa cánh rừng ấy có một toà nhà lớn, rất tốt đẹp. Khi binh kéo tới tòa nhà ấy, Bàng quyên bèn hạ chỉ nói với bộ tướng rằng:

- Ấy là gốc oan gia của ta đó!

Nói dứt lời truyền quân sĩ bủa ra vây phủ.